

1.02
Prejeto 12. 9. 2001

UDK 341.324(497.4)"1941/1945"

Tone Ferenc*

Okupacijski sistemi v Evropi in Sloveniji 1941

IZVLEČEK

Razprava najprej prikaže nemška in italijanska osvajanja v Evropi pred drugo svetovno vojno in v njej ter razne vrste okupacijskih sistemov, uvedenih iz različnih razlogov - od čisto vojaško-stateških do aneksionističnih. Nato na podlagi avtorjevih dolgoletnih raziskovanj prikaže okupacijske sisteme nemškega, italijanskega in madžarskega okupatorje v Sloveniji v letih 1941-1945, njihove glavne značilnosti (razkosanje narodnega ozemlja, aneksionizem, raznarodovanje, rasizem itd.) in izpostavi prvine, s katerimi oni izstopajo glede na sorodne okupacijske sisteme v Evropi.

Ključne besede: 2. svetovna vojna, okupacija, okupacijski sistemi, aneksija, nasilje, raznarodovanje, Slovenija

ABSTRACT

SYSTEMS OF OCCUPATION IN EUROPE AND SLOVENIA IN 1941

First, the paper presents the German and Italian invasions in Europe before the Second World War and the different types of their occupying systems introduced for various objectives: from pure military strategy to annexation. On the basis of his yearlong research, the author then presents the German, Italian and Hungarian occupying systems in Slovenia between 1941 and 1945, their main characteristics (the carving up of the ethnic territory, annexation policies, assimilation, racism, etc.) as well as underlining the elements which distinguished these systems from similar others in Europe.

Key words: Second World War, occupation, systems of occupation, annexation, violence, assimilation, Slovenia

* Dr., znanstveni svetnik v pokoju, SI-1000 Ljubljana, Po brestu 13

Druga svetovna vojna v Evropi

Druga svetovna vojna, ki je že od samega začetka vsaj v gospodarskem pogledu vplivala tudi na našo takratno državo Kraljevino Jugoslavijo in tudi na našo slovensko, Dravsko banovino, je pred 60 leti z orožjem udarila tudi na nas. Ta vojna pomeni največji in najusodnejši vojaški dogodek v vsej človeški zgodovini, saj je zajela največje število držav in prebivalstva na vseh celinah in zahtevala največje človeške žrtve ter povzročila ogromno gmotno škodo. Imela je več značilnosti in posebnosti kot prejšnje vojne, in to ne samo glede bojnih sredstev in načina vojskovanja, temveč tudi glede odnosa do prebivalstva zasedenih dežel. Čeprav so države napadalke nekatere vojne cilje zakrivale s političnimi in ideološkimi nameni, je bil njihov glavni smoter vendarle osvajalni, z novo razdelitvijo sveta pridobiti čimveč ozemlja in naravnega bogastva, predvsem za potrebe lastnega naroda. Vodja nemškega rajha Adolf Hitler je ta cilj neprikrito navedel v svoji objavljeni knjigi *Mein Kampf* in v svojem neobjavljenem rokopisu, ki so ga zgodovinarji imenovali *Druga Hitlerjeva knjiga* (*Hitlers Zweites Buch*), da gre namreč za izbojevanje življenjskega prostora nemškemu narodu, in to predvsem v vzhodni Evropi. Fašistična Italija tudi ni skrivala svojega cilja - spremembe Jadranskega in Sredozemskega morja v "mare nostrum", to je v italijansko morje. Ob teh velikih vojnih ciljih so bile pri nekaterih državah iz tabora napadalke še zahteve za vrnitev ozemelj, izgubljenih po prvi svetovni vojni, tako npr. tudi Madžarske do našega Prekmurja.

Os Rim - Berlin je še pred drugo svetovno vojno, ki jo je začela nacistična Nemčija 1. septembra 1939 z napadom na Poljsko, zasedla nekaj evropskih držav - Avstrijo, Češko in Albanijo ter samostojno mesto Klajpedo (Memelland). Te prve, z vojno grožnjo politično izsiljene osvojitve, so sicer vznemirile evropsko demokratično javnost, vendar pa jih je priznala, upajoč, da so poslednje.

V prvih dveh letih druge svetovne vojne v Evropi, ki je bila uspešna za omejeno Os, si je dobro, a za dolgotrajno vojno pomanjkljivo pripravljena nacistična Nemčija podvrgla celo vrsto držav, in to septembra 1939 Poljsko, aprila 1940 Dansko in Norveško, maja in junija 1940 Nizozemsko, Belgijo, Luksemburg in Francijo, aprila 1941 Jugoslavijo in Grčijo. Italija je šla v vojno nepripravljena, in še to - kot se je izrazil Benito Mussolini, "z brco v zadnjico", in je s svojo t.i. paralelno vojno v Grčiji utrpela neuspeh, iz katerega jo je morala reševati Nemčija.

Natančno ob prvi obletnici poraza Poljske, 27. septembra 1940, so se sklenjenemu trojnemu paktu med Nemčijo, Italijo in Japonsko prostovoljno ali prisiljeno priključile nekatere države Srednje in Jugovzhodne Evrope, ki so nato sodelovale pri največjem vojaškem bojnem podjetju "Barbarossi", - napadu na Sovjetsko zvezo, nekatere tudi pri zasedbi sosednjih držav ali njihovih delov. Čeprav se je v trojnem paktu znašlo devet evropskih držav (Kraljevina Jugoslavija samo 13 dni), je bil le Hitler tisti, ki je po vsakem osvajalnem pohodu določal demarkacijske črte med vojskami in nove meje med državami. Drugače kot pri njegovih nasprotnikih - protifašistični koaliciji - ni bilo nobenega skupnega sestanka državnih poglavarjev ali ministrskih predsednikov držav trojnega pakta.

Okupacijski sistemi

Nemški

Hitler je za ozemlja, ki jih je zasedla nemška vojska, sam določal okupacijske sisteme in usodo okupiranega prebivalstva, pri čemer se je le malo oziral na mednarodno pravo, saj je bilo njegovo načelo, da je treba pogodbe upoštevati, dokler koristijo. Glede tega bi lahko zasedena ozemlja razdelili v štiri večje skupine.

V *prvo skupino* sodijo dežele, pri katerih je za zasedbo veljal predvsem vojaški strateški razlog. Sem sodijo Belgija, deli Francije, Srbija brez dela Vojvodine in deli Grčije. V njih je imela vrhovno oblast *nemška vojska* z razvejeno vojaško upravo, ki so jo vodili nemški vojaški poveljniki z nemškimi pokrajinskimi, okrožnimi in krajevnimi poveljstvi (Feld-, Kreis- und Ortskommandanturen) in se naslanjali na domače kolaborantske organe.

V *drugo skupino* uvrščam obe nordijski državi, Norveško in Dansko ter tudi Nizozemsko. Upoštevajoč njihov germanski značaj, jim je Hitler za vrhovne upravnike določil *nemške naciste* z naslovi "državni komisar" (Reichskommissar), v Norveški in Nizozemski, ali "državni pooblaščenec" (Reichsbevollmächtigter) v Danski. Ta ozemlja naj bi po končni in temeljiti preureditvi Evrope skupaj z Veliko Nemčijo tvorila nekakšno germansko zvezo.

Tretjo skupino držav predstavljajo Češka in Moravska, večina Poljske in zasedeni del Sovjetske zveze, ki sodijo v prihodnji "življenjski prostor" (Lebensraum) nemškega naroda, ta povojni cilj pa zakrivajo imena "Češko-moravski protektorat" (Protektorat Böhmen und Mähren), "generalna gubernija" (Generalgouvernement) in "državna komisariata" Vzhodna dežela in Ukrajina (Reichskommissariate Ostland und Ukraine) z *nemškimi komisarji* in so zanju ter za predvidena, vendar ne ustanovljena državna komisariata Moskovijska in Kavkaz v Berlinu ustanovili posebno ministrstvo za zasedena vzhodna območja (Reichsministerium für die besetzte Ostgebiete). Ta ozemlja je generalni načrt "Vzhod" (Generalplan "Ost"), ki so ga izdelali v državnem komisariatu za utrjevanje nemštva v Berlinu, predvidel za veliko izselitveno območje 31 milijonov Slovanov in za veliko naselitveno območje 11 milijonov Nemcev, Germanov in tudi za ponemčenje sposobnih Slovencev. Iz objavljenih Hitlerjevih pogovorov pri mizi (Hitlers Tischgespräche) pa zvemo, kakšne so bile njegove zamisli o naravnost suženjskem položaju preostalih Slovanov na tem območju.

V *četrto skupino* sodijo območja, ki si jih je Nemčija formalnopravno priključila ali si jih nameravala priključiti. Priključila si je Avstrijo, Sudetsko, Klajpedo (Memelland), belgijsko območje Eypen-Malmedy in Moresnet ter zahodno Poljsko (Gdansk, Povartje in Zgornjo Šlezijo). Za priključitev pa so bile predvidene Alzacija, Lotaringija, Luksemburg, Spodnja Štajerska in t.i. zasedena območja Koroške in Kranjske (Gorenjska in Mežiška dolina).

V teh pokrajinah je okupator vzpostavil popolnoma nemško *civilno upravo* z načelniki (Chefs der Zivilverwaltung), ki so bili vrhovni strankini funkcionarji tistih nemških oziroma avstrijskih pokrajin, h katerim so jih formalnopravno priključili ali nameravali priključiti. Ti načelniki so bili odgovorni neposredno Hitlerju in so imeli nalogo priljučiti upravo zasedenih pokrajin upravi v svojih matičnih pokrajinah in izgnati prebivalstvo, ki bi lahko motilo germanizacijo. V teh po-

krajinah okupator v začetku načelno ni dopuščal politične in upravne kolaboracije nenemškega življa.

Na splošno lahko rečemo, da so nemški nacisti v odnosu do prebivalstva vzpostavili nekakšen hierarhični sistem. V njem so bili najvišje državljani nemškega rajha, t.i. Reichsbürger, pod njimi t.i. Volksdeutscherji z nemškim državljanstvom (deutsche Staatsangehörige), nato Germani in pripadniki Nemčiji prijateljskih držav, nato Slovani, Romi in Sinti ter končno na najnižji stopnji Judje.

Italijanski

Menim, da je bila fašistična Italija manj zapletena pri določanju položaja zasedenih pokrajin v svoji soseščini. V večini Grčije in delu Francije je vzpostavila *vojaško upravo*, ki so jo vodili poveljniki tamkaj razmeščenih italijanskih velikih armad (11. in 4. armade), enako v večini Črne gore (9. armada), ko je spodletel poskus ustanovitve črnogorske marionetne državnice pod Petrovići. Albanijo in aprila 1941 zasedene jugoslovanske pokrajine si je formalnopravno priključila, in to Albanijo kot kraljevino, ki ji je priključila tudi Kosovo in Metohijo, vzhodni del Črne gore in zahodni del Makedonije, iz drugih delov zasedenega jugoslovanskega ozemlja pa je ustanovila štiri province (Ljubljano, Zadar, Split in Kotor) in si jih je 3. in 18. maja 1941 tudi formalnopravno priključila, kakor je to storila tudi z zahodnim delom Gorskega kotarja in Hrvaškega primorja, ki ga je vključila v Reško provinco.

V priključenih pokrajinah je italijanski okupator vzpostavil *civilno upravo* s prefekti oziroma visokim komisarjem in z vsem drugim italijanskim aparatom, uvedel fašistično stranko in njene pomožne organizacije, fašistični korporacijski sistem itd. Za razliko od nemškega okupatorja v priključenih in za priključitev predvidenih pokrajinah, italijanski ni uvedel vojaške obveznosti.

Drugi

Ne morem navesti vseh ozemeljskih sprememb v srednji in jugovzhodni Evropi, ki sta jih povzročili nemško nacistično "preurejanje Evrope" (npr. dve dunajski arbitraži) in agresija držav trojnega pakta. Tako so tudi Madžarska, Romunija in Bolgarija imele svoja zasedena ali celo formalnopravno priključena območja. *Madžarska* je imela najprej zasedena in nato formalnopravno priključena štiri jugoslovanska območja, in to: Prekmurje, Medmurje, Baranjo in Bačko; *Bolgarija* pa večino Makedonije in del južne Srbije; v Grčiji je imela zasedeno Egejsko Makedonijo. *Romuniji* niso uspela prizadevanja, da bi leta 1941 dobila jugoslovanski del Banata; zaradi tamkajšnjih Nemcev ga je nemški okupator raje pustil pri Srbiji, imel pa je sam z njim neki načrt; Romunija pa, ki je morala v letih 1939-1941 prepustiti obsežna območja Madžarski in Sovjetski zvezi, je dobila svoje zasedbeno območje v Sovjetski zvezi. Končno si je tudi Sovjetska zveza, ki je poleti 1941 tudi sama postala žrtev agresije držav trojnega pakta, v letih 1939-1941 podvrgla nekaj držav ali njihovih delov (delov Poljske, Romunije in Finske ter tri baltiške države).

Čeprav je Nemčija pred drugo svetovno vojno izjavljala, da je Jugoslavija vplivno območje Kraljevine Italije in da si tam samo zagotavlja gospodarske koristi, si je po vojni aprila 1941 vzela precejšen kos jugoslovanskega ozemlja. Hitler je s svojimi smernicami o razdelitvi Jugoslavije 3. in 12. aprila 1941, torej še pred vdajo jugoslovanske kraljevske vojske, razkosal Jugoslavijo, z njo tudi Dravsko banovino, in že nekaj dni prej napovedal hudo usodo Srbom in Slovencem.

Sledeč načelu 'deli in vladaj', je Hitler jugoslovansko ozemlje razkosal tako, da noben narod ni ostal skupaj v eni upravni enoti, niti ne hrvaški, ki je edini dobil svojo 'neodvisno', v resnici pa zelo od Nemčije in Italije (ta naj bi ji dala kralja) odvisno državo, celo večjo kot je sedanja hrvaška država. Jugoslavija je edina v Evropi imela štiri okupatorje in najbolj razkosano ozemlje. Morebitne spore med temi deli bi najbrž reševala arbitraža na Dunaju (Wiener Schiedsspruch), kot se je to dvakrat že zgodilo pri sporih drugih držav, ko sta pravdo in pravico delila zunanja ministra Nemčije in Italije.

Dravsko banovino so aprila 1941 zasedle vojske treh sosednjih držav (Madžarska po dogovoru z Nemčijo z nekajdnevno zamudo), ki so že imele dele slovenskega narodnega ozemlja in je bilo to zdaj do kraja razkosano in razdeljeno na deset ali enajst pokrajinskih upravnih enot, katerih središča so bila razen enega vsa zunaj območja sedanje slovenske države. Mislim, da *tako kruto razkosanega ozemlja ni bilo pri nobenem drugem narodu med drugo svetovno vojno*. Ker razkosanje ozemlja Dravske banovine ni bilo sad skupnega dogovora okupacijskih držav, noben okupator, niti nemški, ni bil zadovoljen s tistim, kar mu je namenil Hitler, so pa kljub temu nove meje začrtali na zemljevidih in na terenu. Da je bil nemški nacizem grabežljivejši, kaže tudi obseg njegovega zasedbenega območja (10.261,09 km²), ki je bil enkrat večji kot obseg zasedbenega območja drugih dveh okupatorjev skupaj.

Po tem, kar sta v času med svetovnima vojnama izražali nemška in madžarska publicistika ali so leta 1940 celo zahtevali nemški uradi v Gradcu in Celovcu s svojimi spomenicami v Berlinu, ni bilo nič čudnega, da so pohiteli z dejanskim in tudi s formalnopравnim priključevanjem zasedenih slovenskih pokrajin k svojima državam. Pa je fašistična Italija, ki se ni mogla sklicevati na nič (rimski Emona je bila predaleč v zgodovini), prva, dne 3. maja 1941 pohitela s priključitvijo, najbrž iz bojazni, da ji ne bi nemški okupator odvzel še kakšnega dela že itak majhnega (4.544,09 km²) in gospodarsko nerazvitega zasedbenega območja. Tudi Madžarska je to storila brez vsakega pomisleka in zapleta dne 16. decembra 1941, ko si je priključila Prekmurje (997,54 km²), Medžimurje, Bačko in Baranjo. Nemčiji pa so najprej za 1. oktober 1941 določeno in nato iz personalnih razlogov - iskanja novega, ustrežnejšega oblastnika za razširjeno Koroško z izrednimi nacionalnopolitičnimi (beri: raznarodovalnimi) nalogami - dvakrat odloženo priključitev končno preprečile nemirne razmere, ki so vedno bolj krhale okupacijski sistem. Tako je *aneksionizem* - priključevanje zasedenih slovenskih pokrajin k okupacijskim državam - *ena temeljnih značilnosti* okupacije Slovenije leta 1941.

Zlasti nemški in madžarski okupator sta hitela narodne meje izenačevati z novimi državnimi mejami, kar je pomenilo spreminjati narodnostno sestavo okupiranega prebivalstva v korist nemštva in madžarskega naroda - *raznarodovanje*.

To je npr. ob prvi obletnici vstopa Italije v vojno dne 10. junija 1941 v zbornici fašijev in korporacij napovedal tudi Benito Mussolini in govoril celo o zamenjavi prebivalstva. Vendar je italijanski okupator iz prestižnih razlogov uvedel milejši okupacijski sistem (celo milejši od tistega v Dalmaciji) in na daljše obdobje predviden raznarodovalni potek, in to v začetku bolj s fašizacijo kot s prisilno italijanizacijo, s katero tudi ni imel kdo ve kakšnih uspehov na podeželju v Primorski in Istri. Se pa kasneje tudi pri njem poleg napovedi napraviti Slovence v Ljubljanski pokrajini za Italijane najdejo zamisli o izgonu vsega prebivalstva ali njegovih delov ter o kolonizaciji Italijanov. Podobno kot drugima dvema okupatorjema je bilo tudi italijanskemu slovensko izobraženstvo trn v peti.

Hitlerjeva napoved o hudi usodi Slovencev (sovražil jih je namreč, ker so se po prvi svetovni vojni ločili od Avstrije) se je takoj po zasedbi začela uresničevati z vso naglico in nepojmljivo krutostjo. Že sam načrt izгона tretjine Slovencev (od 220.000 do 260.000) z nemškega zasedbenega območja je presegal tovrstne načrte v nekaterih drugih zasedenih pokrajinah, celo na Poljskem. Čeprav zaradi nekaterih ovir, tudi zaradi nemirnih razmer pri nas in tudi pri drugih jugoslovanskih narodih, h katerim so izganjali Slovence, niso mogli do kraja uresničiti svojega etnocidnega načrta, je bil delež izgnanih in pregnanih Slovencev, tj. okoli 10 odstotkov (okoli 80.000), večji kot v kateri koli drugi evropski pokrajini. Slovenci so bili tudi edini narod v zasedeni Evropi, ki ga je okupator izganjal med tuje narode in ne kot drugod Francoze k Francozom in Poljake k Poljakom. Je pa nekaj dokazov za to, da bi veliko večino Slovencev po vojni, če bi jo dobili, nacisti izgnali v Vzhodno Evropo. Saj je npr. šef nemške policije in državni komisar za utrjevanje nemštva Heinrich Himmler, ki je med okupacijo celo dvakrat obiskal Slovenijo, spomladi leta 1942 ukazal, naj v zloglasni generalni načrt "Vzhod" (Generalplan Ost) o izgonu milijonov nenemškega prebivalstva in poselitvi milijonov Nemcev, Germanov in tudi za ponemčenje sposobnih Slovencev vključijo tudi zasedene slovenske pokrajine.

Tako kot so spomladi leta 1941 razmišljali, ali bi se dalo izobraženstvo Gorenjske uničiti s postrelitvijo kot ponekod na Poljskem, so brez slehernega moralnega pomisleka tudi pri nas spomladi 1941 opravili t.i. evtanazijo, tj. odvoz več kot šeststo duševno bolnih in telesno onemoglih ljudi v uničevalni zavod Hartheim pri Linzu in jih tam zadušili s plinom ter njih trupla sežgali v krematoriju. Torej ukrep, ki ni bil lasten nobenemu drugemu nam znanemu totalitarizmu. Tako je bil edinstven tudi grobi *rasizem* z rasnim pregledom in ocenjevanjem vsega prebivalstva na zasedenem slovenskem ozemlju, kakršnega ni bilo v nobeni drugi zasedeni evropski pokrajini. Rasno ocenjevanje, celo z merjenjem nosov in lobanj, štetjem plavih las in plavih oči, se ni dogajalo zaradi akademskih antropoloških nagibov, temveč za določanje usode več kot tri četrt milijona Slovencev.

Medtem ko se z okupacijo dotedanje Dravske banovine položaj primorskih Slovencev in Istranov ni bistveno spremenil, se je položaj koroških Slovencev zelo poslabšal. Nacisti, ki so morali do neke mere upoštevati odnos jugoslovanskih oblasti do nemške manjšine v Kraljevini Jugoslaviji, so zdaj imeli proste roke za t.i. *rešitev slovenskega vprašanja* na Koroškem. Zato se je tudi začel nanje močnejši germanizacijski pritisk, tudi z izgonom narodno zelo zavednega dela tamkajšnjih Slovencev, z izgonom, za katerega nacistični viri priznavajo, da je bil omejen. Kajti po nekaterih podatkih naj bi za povojni čas načrtovali izgon vseh koroških

Slovencev v Vzhodno Evropo.

Tu je prikazan samo del teme o okupacijskih sistemih v Sloveniji v letu 1941. Opozoril sem na tiste ukrepe, zaradi katerih okupacija Slovenije izstopa med podobnimi okupacijskimi sistemi v Evropi. Mnogo je bilo že napisanega in tudi precej virov je že bilo objavljenih. So pa še področja, npr. gospodarska, socialna, psihološka in druga, ki jih še le začenjamo raziskovati. Pri tem bo še treba pregledati pravkar odprte arhive v sosednji Avstriji in tudi nekatere v Italiji. Čakamo pa tudi na boljše gmotne razmere za delo v nekaterih drugih tujih arhivih.

Mislím pa, da že to, kar poznamo, dokazuje, da je bil slovenski narod kot etnična enota tisto usodno pomlad leta 1941 obsojen na smrt. Po volji okupatorjev, če bi vojno dobili, bi čez desetletja postal le še zgodovinski pojem. Zato mislim, da iz političnega, narodno-preživetvenega in moralnega razloga ne more biti pomišlekov za upravičenost njegovega upora.

Viri in literatura

- Arnold and Veronica M. Toynbee: *Hitlers' Europe*. London-New York-Toronto 1954.
- Das Deutsche Reich und der Zweite Weltkrieg. Band 5/1. Organisation und Mobilisierung des deutschen Machtbereichs. Stuttgart 1988.
- Ferdo Čulinović: *Okupatorska podjela Jugoslavije*. Beograd 1970.
- Metod Mikuž: Ali je narodnoosvobodilna borba preprečila priključitev Štajerske in Gorenjske k nemškemu rajhu. V: *Zgodovinski časopis*, 1952/53 (Kosov zbornik), str. 733-765.
- Tone Ferenc: *Nacistična raznarodovalna politika v Sloveniji v letih 1941-1945*. Maribor 1968.
- Tone Ferenc: *Quellen zur nationalsozialistischen Entnationalisierungspolitik in Slowenien 1941-1945 - Viri o nacistični raznarodovalni politiki v Sloveniji 1941-1945*. Maribor 1980.
- Tone Ferenc: *Fašisti brez krinke: dokumenti 1941-1942*. Maribor 1987; isti: *La provincia "italiana" di Lubiana. Documenti 1941-1942*. Udine 1994.
- Tone Ferenc: *Viri o rasnih pregledih Slovencev pod nemško okupacijo*. V: *Prispevki za novejšo zgodovino*, 1994, št. 2, str. 231-244.
- Teodoro Sala: *Occupazione militare e amministrazione civile nella "Provincia" di Lubiana (1941-1943). L'Italia nell'Europa danubiana durante la seconda guerra mondiale*. Milano 1967.
- Bojan Godeša: *Kdor ni z nami, je proti nam: slovenski izobraženci med okupatorji, Osvobodilno fronto in protirevolucionarnim taborom*. Ljubljana 1995.
- Bojan Godeša: *Okupatorji in slovenski izobraženci*. V: *Zgodovina v šoli*, 1996, št. 2, str. 3-9.

 Tone Ferenc

 SYSTEMS OF OCCUPATION IN EUROPE AND SLOVENIA IN 1941

 S u m m a r y

In some aspects, the Second World War differed markedly from the First. Among the objectives of the countries of the so-called tripartite pact (Germany, Italy and Japan) which ignited the war was primarily the acquisition of large territories of other countries. As a result of their military success in the first period of the war, until Autumn 1942, the above states and their satellites invaded and set up occupying systems on the territories of a number of countries. These systems differed mainly with regards to the intention of the occupiers in individual countries. In some cases, the occupation was of a purely strategic nature and was only supposed to last until the end of the war or a little longer. Many countries, however, were occupied with an obvious intention for annexation, that is, a permanent integration of their territories into the political, legal and economic system of the occupying state.

The plans of the Nazi German Reich for Eastern Europe even envisaged a colonial system of the worst kind for the native population. Before the fatal Spring of 1941, the Slovene ethnic lands, apart from Yugoslavia, extended into three neighbouring states (Italy, Germany and Hungary). By invading the Kingdom of Yugoslavia at the beginning of the war, all three became aggressors and occupiers. They occupied the central part of the Slovene territory, the so-called Dravska banovina. The new frontiers for the Yugoslav Slovenia (Dravska banovina) were defined by Adolph Hitler himself in his instructions for the carving up of Yugoslavia of the 3rd and 4th April 1941, and were subsequently only slightly modified by the international frontier committees. After a short-lived military administration (the longest of which lasted until mid-August 1941 on the Hungarian occupied territory in Prekmurje and Medmurje) all three occupiers introduced civilian administration, the main objective of which was to prepare the occupied territories for formal integration into their states. Whereas Italy and Germany implemented this as early as 1941 (Italy in May and Hungary in December), the Slovene resistance prevented the formal integration of the Slovene territory into Germany.

Among the primary political goals of all three occupiers on the Slovene territory was the merging of the ethnic borders with the new state frontiers, in other words, the assimilation of the Slovene people. The Slovenes as an ethnic entity were expected to disappear in a matter of years or decades. The only features that distinguished one occupier from another were the degree of intolerance towards the Slovene population, the harshness of their assimilation policies and the time schedule for their implementation. A comparison of these measures with those applied in other European countries where these occupiers pursued similar goals, shows that in Slovenia these were, in some aspects, more austere and wider in scope.